

binnen de beweging. Hij schreef bezwaarschriften en verweerschriften met een scherpte die menig ambtenaar in verwarring bracht. Hij kende de regels van het spel, maar speelde het met een onorthodoxe flair. Gemeenten, huisjesmelkers, politieoptredens, geen instantie was veilig voor zijn pen, die in zijn ogen machtiger was dan welk wapen dan ook.

Zijn succes bleef niet onopgemerkt. Wat begon als een vriendendienst binnen de beweging groeide al snel uit tot een volwaardige praktijk. Zelfs buiten de krakersscene wist men hem te vinden – met name studenten die in de clinch lagen met de huisbaas of met de woningbouwvereniging of een andere bureaucratische moloch. Zijn vergoedingen waren laag, symbolisch haast, maar zijn resultaten spraken voor zich. Hij won vaker dan hij verloor, en zelfs wanneer hij verloor, had hij altijd wel een punt blootgelegd dat de tegenpartij niet meer zomaar kon negeren.

Zijn dagen werden gevuld met papierwerk, post-it-notities, en gesprekken aan keukentafels. Hij leefde in een klein, rommelig appartement in de binnenstad, waar dossiers zich opstapelden tot kleine forten en waar de geur van oude koffie en rook in

de gordijnen hing. Zijn leven was allesbehalve comfortabel, maar hij had een doel. Een missie, al zou hij het zelf nooit zo pompeus noemen.

Naast zijn juridische werk leverde zijn status ook andere voordelen op. Bij vrouwen genoot hij een zekere aantrekkingskracht – iets wat hem zelf nog steeds verbaasde. Hij was kort van stuk, had een beginnende buik en was op zijn achtentwintigste al bijna volledig kaal. Maar iets aan zijn bevlogenheid, zijn scherpe geest, zijn strijdlust, wekte nieuwsgierigheid. Vrouwen raakten geïntrigeerd door zijn vurigheid wanneer hij sprak over onrecht, zijn onverzettelijkheid tegenover machtsstructuren.

In sociale situaties buiten de juridische context bleef hij echter onhandig. Hij wist nooit goed hoe hij een gesprek moest beginnen, laat staan hoe hij het gaande moest houden als het niet over beleid, procedures of precedents ging. Zijn verlegenheid werkte verlamdend en maakte hem tot een buitenstaander in cafés en op feesten. Maar zodra iemand hem vroeg naar een zaak waar hij mee bezig was, veranderde hij. Dan kwam er vuur in zijn ogen, zijn woorden vonden vanzelf hun weg, en zijn terughoudendheid maakte plaats voor een felle overtuiging. Het

was een vreemd soort charisma – onbedoeld, maar onweersaanbaar voor sommigen.

Toch bleven de relaties die hieruit voortkwamen vluchtig. Hij kon genieten van de nabijheid, van seks en intimiteit, maar het lukte hem zelden om zichzelf echt open te stellen. Hij bleef een einzelgänger, een denker, iemand die zijn gevoel liever in juridische taal verwerkte dan in woorden van liefde of verlangen. De vrouwen kwamen, bleven even, en gingen weer. Hij betreurde het soms, maar voelde er tegelijk een zekere berusting bij. Alsof hij wist dat zijn leven zich voorlopig in een andere sfeer afspeelde – een sfeer van strijd, van dossiers, van rechtvaardigheid.

En hij was succesvol. Niet in de klassieke zin van het woord, niet met geld, status of diploma's. Maar in impact, in betekenis. In de ogen van velen was hij een held. Een ongekroonde, stille strijder tegen het systeem, tegen de onverschilligheid van regels die mensen verpletterden. En hoewel hij dat zelf nooit zou zeggen – daarvoor was zijn zelfbeeld te bescheiden – voelde hij diep van binnen dat hij op zijn plek was.

Hij wist nog niet dat het strafrecht, dat hem toen zo weinig